

P R O M E T H E U S .

=====

1.

P. Sarens.

Koor: Machtige god, o Prometheus, gij die de mensen geleerd heb
hoe op het voedende aardrijk,
weerbarstige rotsen te houwen
dienstig voor 't bouwen van huizen,
In veilige woonplaats dus biedend
Hoe er de bomen te zagen, tot stevige balken en masten
bouwstof der sierlijke schepen
die d' oogstloze zeeën bevaren.
Gij waart het ook die de mensen,
de landbouw leerde beoefnen.
Blijf in de toekomst beschermen,
uw schepselen arm aan ervaring.

muziek.

Zeus: De mensen, het nieuwe geslacht van Prometheus
heffen te hoog hun sterfelijk hoofd.
Te groot wordt hun kennis, te machtig hun streven.
Daarom heb ik besloten, het goddelijk vuur
te onthouden aan 't ras van Prometheus.

Prometheus: Medelijden vervult mij het harte
dat Zeus, de nieuwe Olympische heerser
weigert het vuur aan de mensen te schenken
Onontbeerlijk toch is het op aarde.

Al ken ik, vooruitziend, mijn straf reeds,
toch zal ik ontroven de hemelse goden
het vuur, voor de mensen onmisbaar.

Aan Phoibos lichtende zonnewagen,
ontstak ik de toorts, nam ik 't heilige vuur.
Brand nu op aarde, breng zege de mensen.

Mensen: Doorlaai ons, doorgloei ons
vuur van de hemel.

Offerkracht
Hemelkracht,
dansende vlamme,
laaiende gloed
wees ons een zegen.

Zeus: Tot de Olympos is de rook gestegen van 't vuur
dat op aarde thans brandt voor de mensen.
Ontnemen wil ik 't niet, maar straffen zal ik
Prometheus, zowel als het mensengeslacht.
Teisteren zal ik de aarde met kwalen ontelbaar
knakken de trots van de schepselen Prometheus.
Verzamelen zullen de goden tezamen
alle rampspoed in de doos van Pandora.
Epimetheus, de toekomstblinde god,
brengt dan op aarde de sterfers dit lijden.

Zeus: Maar Prometheus, de rover van 't vuur,
zal ik doen klinken aan de Skytische rotsen
minstens 30.000 jaar zal hij boeten zijn misdaad.

Pandora: Neem, Epimetheus, 't geschenk van d' Olympische Zeus,
een kistje gevuld met onschatbare waarden.
Van d' Olympos gezonden verschijn ik U
Aan-vaard wat de goden in goedheid U gunnen.

Epimetheus: Open Pandora, het kistje van waarde onschatbaar -
Verlangend ben ik om de inhoud te zien.

Koor: Wee, uit de doos van Pandora,
ontsnapt de kwalen ontelbaar
teist'ren het mensengeslacht nu,
met ziekten en zorgen en rampspoed
Straf van d' Olympische goden
onwrikbaar weegt ons het noodlot
heen is het guldene tijdperk,
toen de aarde de hemel nog raakte.

2.

Kratos: Gekomen zijn wij tot de grenzen van 't aardrijk
Kaukasos' rotsen in het land der Skyten.
Nu past Hephoistos, u de zending aan te gaan
Die vader Zeus u opdroeg: dat gij klinken zoudt
de opstandige god, in boeien onverbreekelijk.
Hij stal het vuur, hoog bezit en voorrecht van de goden
en schonk het heim'lijk aan de stervelingen.
Dus dient hij boete af te dragen voor zulk misdrijf.

Hephoistos: Kratos en Bia, voor u beiden heeft de last
van Zeus hiermee 'n eind - niets bezwaart u meer.
Maar ik, hoe waag ik aan verwante god 't geweld
van hem te boeien aan dees stormbezochte rots?

Bia: Welaan, wat draait gij met uw nutteloos geklaag
Hoe kan u deren dees meest godgehate god
die gaf uw eigen eerrecht stervelingen prijs?

Hephoistos: Gij kent geen meelij, zijt altoos van snoodheid vol.

Kratos: Houdt op met talmen, sla hem de boeien aan
wilt gij vermijden dat Zeus uw aarzelen merkt.

Hephoistos: Ziehier, de armboeien houd ik klaar.

Bia: Sla ze om de polsen heen, en met stoere kracht
zwaai uwen hamer, nagel ze in de rotsen vast.
Klop harder, nijp de boeien, laat geen speling toe
Zijn grote list vindt uitweg waar geen uitweg is.

Hephoistos: Wee Prometheus - Ik zucht om wat gij lijden moet.

Kratos: Leg nu om zijn lendenen de ijzeren gordel aan.

Hephoistos: Nu, laat ons heengaan - ongekluiserd bleef geen lid.

Koor: Prometheus, helper der mensen,
hoe deert ons uw vreselijk lijden.
Zwaar moet gij boeten voor 't kostbaar geschenk
ons zo moedig gegeven.
Moet nu aan 't einde der wereld
geklonken aan Skyties rotsen
beiden de dag der verlossing
en eenzaam dragen het noodlot.
Hercules zal u bevrijden,
als 't ik eens gelouterd zal zijn.

3.

Prometheus: O Goddelijke aether en sneldrijvende wolken
en bronnen van rivieren en van de zee
het tallos lachen, en almoeder aard,
en 't alziend rond der zonne roep ik aan:
Ziet welk een dingen ik, een god, van goden lijd.
De mensen schonk ik het vuur, voorrecht der goden
voor deze misdaad boet ik zware, smadelijke straf.

Maar ook Zeus, de nieuwe heerser van d' Olympos
bedreigt het noodlot meer dan hij vermoedt.
Een zijner zonen zal ten val hem brengen -
uit zulk een onheil kon geen enkel god
hem veilige uitweg wijzen: ik alleen.
Eens komt de tijd dat sterker kracht zijn donder overschalt.

muziek.

Hermes: Gij daar - u bedoel ik, de dief van 't vuur
Zeus beveelt u uit te spreken de bluf
't geheim dat gij meent te kennen
van 't gevaar, bedreigend de vader der goden
het huwelijk waardoor hem 't gezag ontvalt.

Prometheus: Aanmatigend plechtig en vol eigenwaan
uw taal, als een dienaar van goden past.
Jong zijt gij goden, jong uw almacht nog.
En waant gij te wonen in leedvrije burchten?
Reeds twee tyrannen zag ik neergestort.
Zo zal ik dra ook de derde zien vallen.
Doch gij, keer terug van uw ijdele tocht
want niets verneemt gij van wat gij vraagt.

Hermes: Zulke koppigheid stortte vroeger al
u in d'it ongeluk, in d'it zelfverkozen leed.

Prometheus: Laat Zeus vrijelijk sling'ren zijn felle bliksem
en al keert hij ondersteboven het heelal
toch zal ik geen woord openbaren
voor deze smadelijke banden zijn gelost.

Hermes: Aanstonds zal mijn vaders machtige hand
met donder en bliksem klieven gaan
dees ruwe rots. Hij begraaft u diep in haar.
Na eind'loze tijd stijgt gij weer aan 't licht
Zeus' moordgierige ad'laar vreet u de lever.

Hermes: Gij zelve verkoost het met wetende wil
Niet plotseling gevat - niet heimlijk belaagd;
door uw reed'loze dwaasheid geleid
komt over u het mateloos leed.

Koor: Rotsen beginnen te scheuren
en bergen gaan wank'len, verzakken.
Wemelend wentelt het stof zich,
want winden verzaam'len ten oproer.
Donder en bliksem verscheuren
de luchten vol hullende stormen.
Star ziet het oog in elkander
nu storten de lucht en de zee.

4.

Hercules: Vele landen doorkruiste ik op mijn tochten
Doch nergens zag ik troostlozer oord.
Zo woest, zo bar, zo godverlaten
als deze rotsen van de Kaukasus.

Prometheus, niemand anders kan het zijn
Hij die aan de rots geklonken zucht
omdat hij schonk aan mensen 't hemelvuur
en al te hoog 't geslacht der sterfers stelde.

De aanblik van dit lijden roert mijn hart.
Met een pijl zal ik de adelaar doorboren
die al te wreed zijn lever vreet.

Prometheus: O Hercules, aan kracht en moed zijt gij
de onsterfelijke goden zeer nabij.
Heb eeuwig dank, grootste der helden
dat gij aldus mijn smart beëindigen deed.

Hercules: Uit de rotsen ruk ik de boeien los
die smadelijk uw leden omklemmen.

Prometheus: Aan de pols is een stuk van de rots blijven hangen
zo komt in vervulling het woord van Zeus
dat ik geklonken zal blijven 30.000 jaar
aan de bergen van de Skytische Kaukasus.

Gelouterd door smart, van overmoed ontdaan
wil ik voort tot het heil van de wereld streven.

-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-